

Sygn. akt II Ka 768/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 grudnia 2022 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk
Sędziowie:	SO Agnieszka Karłowicz (spr.) SO Agata Kowalska
Protokolant:	st. sekr. sąd. Agnieszka Walerczak

przy udziale Prokuratora Rafała Guza

po rozpoznaniu w dniu 5 grudnia 2022 r.

sprawy **L. J.**

oskarżonego z art. 177 § 2 kk w zb. z art. 178 § 1 kk i art. 162 § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 13 września 2022 r. sygn. akt II K 1673/21

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego 840 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 420 złotych kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 768/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	

1. CZĘŚĆ WSTĘPNA

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 13 września 2022 r., sygn. II K 1673/21

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
----		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	<p>Obraza przepisów postępowania, mająca wpływ na treść orzeczenia, tj.:</p> <p>- art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk i art 424 par. 1 pkt. 1 kpk, przez dokonanie sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego oceny materiału dowodowego, z pominięciem istotnych okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, a w szczególności :</p> <ul style="list-style-type: none"> • bezzasadnej dyskwalifikacji opinii wszystkich trzech biegłych tj. J. P., J. B. (1) oraz M. A., którzy zgodnie stwierdzili, że: „wypadek zaistniał w wyniku wbiegnięcia małoletniego pieszego na jezdnię przed nadjeżdżający motocykl” (J. P.), „bezpośrednią przyczyną wypadku było nagłe przemieszczenie się dziecka na tor ruchu nadjeżdżającego motocykla, 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

w miejscu gdzie obecność osób pieszych na jezdni motocyklista nie miał obowiązku przewidywać” (J. B. (1)) oraz braku oceny zachowania pieszego (M. A.) i w konsekwencji wybiórcze po „odwołaniu się do fragmentarycznych opinii każdego z biegłych, uznanie, że stanowią one pełnowartościowy materiał dający podstawę do ustaleń;

- pominięcie kategorięcznego stwierdzenia biegłego J. P., że: „dostarczony materiał dowodowy nie zawiera żadnych informacji technicznych pozwalających na przeprowadzenie matematycznej analizy celem obliczenia rzeczywistych prędkości motocykla”. A mimo to uznanie, że oskarżony Ł. J. nie dostosował prędkości do panujących warunków i nienależycie obserwował jezdnię i w tym zakresie (k. 2 motywów) Sąd ustala, że oskarżony poruszał się z prędkością niedopuszczalną, (pkt 9 a contrario);

- przyjęcie wbrew dyspozycji normy zapisanej w § 2 art. 5 kpk, iż oskarżony Ł. J. poruszał się z prędkością niedopuszczalną, pomimo, że biegli w swoich opiniach obdarzonych przez Sąd I instancji pełną wiarą, nie określają w sposób zbieżny między sobą prędkości z jaką poruszał się motocyklista;

- obraza art. 201 kpk przez uznanie, że opinie wszystkich biegłych są kompletne, pełne i stanowią zupełny materiał stanowiący podstawę do poczynienia przez Sąd ustaleń przedstawionych w omówieniu stanu faktycznego w ramach motywów orzeczenia, w sytuacji, kiedy opinie te nie korespondują między sobą zawierają odmienne ustalenia, a np. opinia M. A. bazuje na rzekomym uszkodzeniu

zbiornika paliwa motocykla, w sytuacji, kiedy to uszkodzenie zostało wykluczone jako pochodzące z kontaktu pokrzywdzonego z motocyklem oskarżonego. W tym kontekście kuriozalne wydaje się z punktu widzenia reguł procesowych dopuszczanie uzupełniającej opinii biegłego T. (passus - stwierdzenie biegłego, że Sąd odrzuca ewentualność kontaktu dziecka ze zbiornikiem paliwa - dla biegłego wzrost dziecka i wysokość umieszczenia zbiornika paliwa nie ma żadnego znaczenia), który wspólnie z biegłym A. czynił ustalenia w opinii kompleksowej z dnia 10.12.2018 r.;

- obraza art. 193 § 2 kpk w zw. z art. 201 kpk i art. 170 kpk, przez bezzasadne oddalenie wniosku dowodowego złożonego (kilkakrotnie) na rozprawach w przedmiocie wywołania opinii instytutu ds. rekonstrukcji wypadków, który wypowiedziałby się w zakresie tez postawionych tak pierwotnie przez rzecznika oskarżenia publicznego jak i w toku postępowania, co do pozostałych biegłych w kolejnych postanowienia dowodowych w tym zakresie - wobec faktu sprzeczności pomiędzy trzema wywołanymi opiniami;

- obrazę przepisu art. 170 § 1 pkt 5 kpk, poprzez oddalenie wniosku dowodowego i odwołanie się wyłącznie do ustawowego zapisu bez analizy okoliczności wskazanych w tezie dowodowej oraz obowiązku odniesienia się w kontekście art. 201 kpk;

Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny

Sąd Odwoławczy nie stwierdził, aby zaskarżony wyrok zapadł w następstwie obrazy przepisów procesowych, wskazanych przez autora apelacji, o potencjalnym wpływie tychże uchybień na treść orzeczenia nie wspominając. Osią wniesionej apelacji było kwestionowanie opinii biegłych z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych i wokół tejże problematyki krążyły podniesione zarzuty.

Warto było zwrócić uwagę, iż wniesiony środek odwoławczy cechował się wewnętrzną sprzecznością, a przynajmniej zastanawiającą niespójnością. W pierwszym zarzucie dotyczącym obrazy przepisów postępowania obrońca wskazywał, że biegli „zgodnie twierdzili (..)”, zaś w trzecim podnosił, iż „wobec faktu sprzeczności między trzema wywołanymi opiniami” – tego rodzaju redakcja apelacji stawiała pod znakiem zapytania racjonalność stawianych przez obrońcę tez na poparcie określonej linii obrony oskarżonego Ł. J..

Przepis art. 201 kpk nie nakazuje wezwania biegłych, aby uzgodnili wspólne stanowisko. Stwarza tylko taką możliwość. Nie ma tutaj obligatoryjności, albowiem opinie wydane na podstawie różnych obliczeń i założeń, spójne czy też niespójne we wnioskach końcowych, może porównać Sąd merytoryczny, co stanowi istotę oceny dowodów.

Ocenę opinii biegłych Sąd pierwszoinstancyjny przedstawił na k. 739v-740v, zaś Sąd Odwoławczy nie stwierdził w niej stronniczości, dowolności, braku zgodności z doświadczeniem życiowym i wskazaniem wiedzy,

czy też znaczących luk logicznych, których istnienie przeforsować próbował skarżący. Niekiedy wnioski płynące z opinii biegłych nie są w nich sformułowane wprost, lecz wynikają niejako jako logiczne rozwinięcie tychże zgodnie z zasadami wnioskowania prawniczego, mieszczącego się w obrębie art. 7 kpk. Zgodzić się należało, że żaden z biegłych nie sprecyzował prędkości pojazdu, którym kierował oskarżony, uczestniczącego w zdarzeniu. Takie wnioski wynikały z braku technicznej możliwości – brak min. śladów hamowania, a więc wywołanie kolejnej opinii w ocenie Sądu Okręgowego nie spowoduje ustalenia tego parametru. Aczkolwiek biegli zgodnie wskazali, że gdyby oskarżony poruszał się z prędkością administracyjnie dopuszczalną na tym terenie (50 km/h) i jednocześnie należycie obserwował drogę to miałby możliwość uniknięcia potrącenia małego. Należy wskazać, że zarówno zarzut aktu oskarżenia, ale również czyn przypisany oskarżonemu nie zawierają określenia o przekroczeniu dopuszczalnej prędkości. Biegli ustalając tor poruszania się dziecka wskazali na dwa warunki – jazdę z prędkością dozwoloną oraz należyłą obserwację drogi, jako przesłanki możliwości zauważania pieszego i podjęcia skutecznego hamowania. Niewątpliwie drugi z tych warunków nie został przez oskarżonego zrealizowany, gdyż wydaje się, że oskarżony obserwował to co miało miejsce na lewym poboczu, zaś nie obserwował prawej części jezdni i nie zauważył małego zbliżającego się do jezdni, a następnie wbiegającego na jezdnię. Prowadząc pojazd oskarżony nienależycie

obserwował przedpole jazdy, a swą uwagę skierował być może jedynie na lewe pobocze lub inne miejsce. Skoro oskarżony sam pozbawił się możliwości podjęcia prawidłowej reakcji i wykonania jakiegokolwiek manewru obronnego to twierdzenie, że między jego zachowaniem, a zaistniałym wypadkiem brak jest związku przyczynowego jego nieuprawnione. Oskarżony nienależycie obserwował przedpole jazdy oraz chwilowo zaprzestał prawidłowej obserwacji przedpola jazdy i w ten właśnie sposób wymieniony naruszył nieumyślnie zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym i spowodował przedmiotowy wypadek. Pomiedzy tym zachowaniem oskarżonego, a wypadkiem zachodzi bezpośredni związek przyczynowy, a przyczynienie się pokrzywdzonego do powstania wypadku mogło być jedynie rozpatrywane w kategoriach umniejszenia winy oskarżonego i należało tę okoliczność uwzględnić jako odciążającą przy wymiarze kary.

Odpowiedzialność za „spowodowanie” wypadku w rozumieniu art. 177 kk nie ogranicza się jedynie do sprawców wyłącznie winnych lub w przeważającej mierze odpowiadających za dojście do wypadku (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3.11.2010 r., sygn. II KK 109/10, LEX nr 622252). Wypadku nie spowodował tylko i wyłącznie pieszy (2,5 letnie dziecko), tylko ów małoletni, tak jak i oskarżony, przyczynił się do wystąpienia tegoż, a to zasadnicza różnica w kontekście wypełniania znamion zarzucanego przestępstwa. Pomimo zarzutu w tym zakresie, Sąd I instancji miał na uwadze ustalenia biegłych, że stan zagrożenia na drodze stanowiło

zachowanie pieszego. Prowadzącego pojazd nie eskulpuje jednak fakt, że inny uczestnik ruchu drogowego stworzył sytuację zagrożenia na drodze, jeżeli prowadzący pojazd przyczynił się do spowodowania wypadku drogowego, tym bardziej, gdy prowadzący motor oskarżony powinien widzieć i obserwować to zachowanie i nie wyciągnął z tegoż faktu koniecznych dla siebie wniosków, nie hamował, nie podjął żadnych manewrów obronnych. Wyznaczenie prędkości administracyjnie dozwolonej, w szczególności tej określonej ustawowo w art. 20 ustawy - Prawo o ruchu drogowym, jest rezultatem założenia, że tylko jazda z taką właśnie prędkością warunkuje zapewnienie należytego panowania nad pojazdem określonego rodzaju i na określonym obszarze, nawet w optymalnych warunkach.

Gdyby oskarżony zachował szczególną ostrożność i należycie obserwował przedpole jazdy, jechał z prędkością dozwoloną, mógł dostrzec pokrzywdzonego M. D. w chwili jego wejścia na jezdnię, ale i wcześniej – tego rodzaju ustalenia i wnioski płynące z opinii wszystkich biegłych z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych były w sprawie niniejszej kluczowe. Ze zgromadzonych dowodów o charakterze osobowym wynikało jednoznacznie, że małoletni był w ruchu przed wkroczeniem na jezdnię. Brak podjęcia manewru hamowania przez oskarżonego wynikał nie tylko zatem z faktu wbiegnięcia przez pokrzywdzonego na jezdnię, ale także i faktu nienależytej obserwacji przez kierującego przedpola jazdy i braku możliwości skutecznego wykonania tegoż manewru z uwagi na niedostrzeżenie pieszego.

Biegli zgodnie wskazali, że gdyby oskarżony poruszał się z prędkością administracyjnie dopuszczalną na tym terenie (50 km/h) i jednocześnie należycie obserwował drogę to miałby możliwość uniknięcia potrącenia małego dziecka.

Przy twierdzeniu obrońcy, że z uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie wynikało, czy i jeśli już jakie zasady ruchu drogowego naruszył oskarżony, pozostawało żywić nadzieję, że powyższe rozważania to zrekompensują. Sąd Okręgowy nie miał zastrzeżeń do klarowności pisemnych motywów zaskarżonego wyroku. Tabelaformalna forma uzasadnienia nie utrudniła kontroli instancyjnej, implikując jedynie konieczność ważenia czy Sąd Rejonowy zgromadzone dowody oceniał jednostkowo, tak jak wymieniał je w poszczególnych rubrykach, czy też całościowo, we wzajemnym powiązaniu, jak miał obowiązek uczynić to zgodnie z wymogami stawianymi w kodeksie postępowania karnego.

Do reguły zawartej w art. 5 § 2 kpk można skutecznie odwoływać się jedynie w przypadku, gdy istniejące w sprawie wątpliwości nie dawały się usunąć w drodze czynności dowodowych. Nie ma ona zastosowania tam, gdzie występuje zwykle przeciwstawienie jednych dowodów - innym i pozostaje do przeprowadzenia racjonalna analiza wiarygodności poszczególnych grup dowodów.

W kontekście obrazu art. 201 kpk dodać należało, że do kwestii uszkodzenia zbiornika paliwa, która pojawiła się w opinii biegłego M. A., jako jednej z podstaw do przyjętych założeń, Sąd Rejonowy odniósł się w uzasadnieniu orzeczenia.

Podobnie w uzupełniającej opinii biegły A. T. również odniósł się do ustalonej okoliczności powstania uszkodzeń baku przed zdarzeniem. Nie można więc twierdzić, że ta okoliczność została zbagatelizowana. W ocenie Sądu Okręgowego, w sprawie niniejszej, nie było potrzeby uzupełnienia postępowania dowodowego. Wady i braki opinii, o których mowa w art. 201 kpk powinny wynikać z oceny sądu meriti w tym zakresie a nie stanowiska stron postępowania karnego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 26.01.2022 r., sygn. II AKa 430/19, LEX nr 3324698). Stanowisko obrońcy nie było zatem decydujące. Przepis art. 201 kpk nawet w wypadku stwierdzenia wskazanych w nim wadliwości opinii przewiduje dwojaki sposób rozwiązania problemu jej niejasności, niepełności, czy sprzeczności, pozostawiając decyzję co do wyboru metody organowi procesowemu przeprowadzającemu postępowanie dowodowe. Dlatego też przyjmuje się, że w postępowaniu jurysdykcyjnym to sąd orzekający decyduje, czy wezwać ponownie tych samych biegłych, czy też powołać innych w zależności od tego, które z tych rozwiązań uzna w konkretnych realiach za celowe (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7.12.2021 r., sygn. IV KK 496/20, Prok.i Pr.-wk 2022, nr 4, poz. 18).

W przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy skorzystał z pierwszej z wyżej omówionych możliwości, przeprowadzając dowód, a właściwie dowody z opinii uzupełniających ustnych i pisemnych, w których biegli zajęli stanowisko co do nasuwających się wraz z postępem sprawy kwestii. Nie można uznać za naruszenie przepisów postępowania

sytuacji, gdy Sąd za pomocą innych, niż by sobie życzyły tego strony, określonych dowodów i środków realizuje swój obowiązek ustalenia prawdy materialnej. Dodać trzeba, że w niniejszej sprawie zostały wydane opinie już przez trzech biegłych, w takiej sytuacji zasięgnięcie czwartej opinii było kompletnie nieuzasadnione, a sąd dokonując ustaleń faktycznych winien ocenić ten materiał dowodowy (nie tylko opinie biegłych, ale i inne dowody, w tym przede wszystkim zeznania świadków obserwujących zdarzenie) zgodnie z przepisem art. 7 k.p.k., co też w sposób prawidłowy uczynił. Podawane przez skarżącego rozbieżności pomiędzy opiniami w zasadzie nie występują, gdyż żaden z biegłych nie miał wątpliwości, że miał miejsce kontakt motocykla lub motocyklisty z pieszym. Na ten kontakt wskazuje też biegły A. T. w swoich opiniach, ale również świadkowie G. D. i M. N.. Biegły wskazał na elementy, którymi mógł zostać uderzony pieszy, zaś te wnioski wydają się logiczne. Z zeznań wskazanych świadków wynikają również wskazania co do miejsca kontaktu pieszego z oskarżonym kierującym motocyklem i było to prawy pas jezdni, bliżej środka jezdni. Na tej podstawie biegli oparli swoje wnioski, zaś skarżący pomimo ogólnego powołania się na sprzeczności w zeznaniach świadków, tych wypowiedzi skutecznie nie zakwestionował. Kolejna opinia nie pozwoli na ustalenie prędkości pojazdu w chwili zdarzenia i nie pozwoli na precyzyjne określenie miejsca zdarzenia z przyczyn obiektywnych wskazanych we wszystkich opiniach. Kolejny wniosek dowodowy o dopuszczenie dowodu z kolejnej opinii z zakresu rekonstrukcji

wypadków drogowych kierowane były próbą uzyskania opinii korzystanej dla oskarżonego, wyłączającej jego odpowiedzialność i rzeczywiście zmierzał do przedłużenia postępowania, co zostało zawarte w treści postanowienia Sądu I instancji. Skarżący nie wskazał w jaki sposób redakcja postanowienia na podstawie art. 170 § 1 pkt 5 kpk miała mieć wpływ na treść orzeczenia. Wniosek obrońcy o powołanie opinii instytutu zgłoszony na rozprawie w dniu 12 kwietnia 2022 roku miał dotyczyć okoliczności związanych z tym czy kontakt pomiędzy motocyklem, czy oskarżonym, a dzieckiem rzeczywiście miał miejsce. W tym zakresie Sąd podjął niezbędne czynności celem usunięcia wątpliwości i dopuścił dowód z uzupełniającej pisemnej opinii biegłego A. T., który w sposób jednoznaczny i niebudzący wątpliwości odpowiedział na pytania stawiane przez obrońcę.

Wniosek

- o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez uniewinnienie oskarżonego Ł. J. od dokonania zarzucanego mu czynu;
ewentualnie
- o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi Rejonowemu w Siedlcach;
nadto
- o dopuszczenie dowodu z opinii (w pierwszej kolejności z uwagi na skomplikowanych charakter zdarzenia komunikacyjnego) instytutu ds. rekonstrukcji

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>wypadków komunikacyjnych, celem wypowiedzenia się przez opiniujących w zakresie tez (wskazanych już w pierwszym postanowieniu dowodowym prokuratora dopuszczającym dowód z opinii biegłych) kierowanych do opiniujących różnorodnie w sprawie biegłych;</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Bezzasadność zarzutów warunkowała bezzasadność wniosków głównych.</p> <p>Co do wniosku o uzupełnienie postępowania dowodowego – Sąd Okręgowy na rozprawie apelacyjnej postanowił, że ów wniosek nie będzie rozpoznawany, ponieważ został oddalony po uprzednim jego złożeniu i jest oparty o te same postawy faktyczne i prawne (art. 368 § 2 kpk). Stosowną wzmiankę zamieszczono w protokole.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>2.</p>	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, polegający na wadliwym ustaleniu, iż działanie oskarżonego Ł. J. wyczerpało dyspozycje przypisanych mu czynów w sytuacji, kiedy brak jest jednoznacznych i niebudzących wątpliwości dowodów potwierdzających, iż działanie oskarżonego Ł. J. polegało na zachowaniach szczegółowo przedstawionych w motywach skarżonego orzeczenia w szczególności:</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>a) „ do uderzenia doszło na prawym pasie ruchu, (pkt 8 k. 2 motywów)</p> <p>b) „Ł. J. jadąc z prędkością dopuszczalną i należycie obserwując drogę miał możliwość odpowiednio wczesnego zauważenia pieszego i podjęcia skutecznego hamowania.”(pkt 9 k. 2 motywów)</p> <p>c) „oskarżony miał świadomość, że w coś uderzył na jezdni”(pkt 11 k.3 motywów) - w tym zakresie wskazuję na dowolność ocen Sądu i wyprowadzenie ze wskazanej treści zeznań świadka J. B. (2) (k.4 motywów) ‘.”Ł. J. powiedział, że ..poczuł uderzenie w nogę..” wniosku, że Ł. J. miał świadomość, że potrafił człowieka i dodatkowo zbiegł z miejsca zdarzenia ;</p> <p><u>W sytuacji:</u></p> <ul style="list-style-type: none"> • kiedy nieznane jest miejsce rzekomego kontaktu motocykla z pieszym; • brak jest kategorycznego ustalenia, że miał miejsce kontakt motocykla z dzieckiem - przy braku jakichkolwiek śladów tak na odzieży oskarżonego jak i na motocyklu - wbrew hipotezom biegłego T.; • brak jest jakichkolwiek danych dla ustalenia prędkości motocykla. 	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Podniesienie zarzutu opisanego w art. 438 pkt 3 kpk w zasadzie zastrzeżone jest do takich przypadków, kiedy materiał dowodowy został poprawnie skompletowany i oceniony, a pomimo tego poczynione ustalenia faktyczne nie odpowiadają</p>		

wnioskom wynikającym z tychże dowodów (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9.09.2021 r., sygn. V KK 341/20, OSNK 2021, nr 10, poz. 40, LEX). Skarżący w tej sprawie miał zastrzeżenia do efektów oceny dowodów zaprezentowanej przez Sąd Rejonowy. Kategoria podniesionych w tym względzie uchybień ograniczała się zatem do obrazy przepisu art. 7 kpk i zarzut ten rozwijał argumentację zawartą w poprzednim punkcie.

Wbrew twierdzeniom obrońcy źródła osobowe jak najbardziej dawały podstawy do poczynienia ustaleń faktycznych dokonanych w Sąd I instancji co do kontaktu pomiędzy pokrzywdzonym, a oskarżonym jadącym na motocyklu. Chociażby z zeznań świadka J. B. (2) (k.414-415) wynikało, że był kontakt między dzieckiem, a oskarżonym jadącym motocyklem, również z zeznań G. D. wynikają te okoliczności. Oskarżony mówił do J. B. (2) o uderzeniu w nogę, uważał, że potrącił w zwierzę. Stan zgromadzonych dowodów nie budził wątpliwości, że to oskarżony i jego motor z jednej strony, zaś małoletni M. D. z drugiej strony, uczestniczyli w wypadku drogowym. Ojciec pokrzywdzonego, G. D. zeznał, iż kiedy był przy furtce, widział motocykl przy skrzyżowaniu z ulicą (...) był w ruchu i znajdował się na środku drogi w kierunku W. (k. 120v). Z kolei, M. N., zeznał, iż widział jak sprawca uderzył dziecko lewą stroną motoru, motocyklista nie uderzył dziecka przednim kołem, on je uderzył bokiem. M. spadł bliżej zatoczki autobusu i wtedy wszyscy ruszyli na ulicę. Po uderzeniu w dziecko motocyklista zredukował bieg i przyspieszył (k. 529, 711). Jednocześnie ze spójnej i logicznej

opinii biegłego A. T. wynika, że obrażenia jakie doznał małoletni nie mogły powstać od podmuchu wiatru i upadku. Obrażenia u małoletniego powstały w wyniku uderzenia w lewy bok i głowę wystającymi częściami motocykla np. kierownicą, ale również łokciem czy kolanem (k.726). Skarżący w środku odwoławczym nie podniósł argumentów podważających te ustalenia i wnioski opinii. To właśnie stwierdzone u dziecka obrażenia ciała pozwoliły na ustalenie, że kontakt pomiędzy oskarżonym jadącym motocyklem, a dzieckiem miał miejsce, nawet jeżeli nie było śladów na odzieży oskarżonego czy motocyklu. Słuszne uwagi zostały również zawarte w opinii biegłego M. A., który wskazał, że kierujący motocyklem odczuwa uderzenia nawet w nieduże przedmioty o małej masie, a więc uderzenie w pieszego musiałyby być odczuwalne przez kierującego motocyklem.

Nie ulega wątpliwości że min. brak śladów hamowania uniemożliwił ustalenie prędkości motocykla w chwili kontaktu z pieszym oraz prędkości bezpośrednio przed zdarzeniem, co nie przeszkadzało w ustaleniu przez biegłych naruszenia przez oskarżonego zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym. Charakterystyczny dźwięk nabrania prędkości po uderzeniu, pojawił się w zeznaniach świadków, z których wynikało, że motor oskarżonego zwiększył prędkość, co mogło być powiązane ze świadomością oskarżonego o zaistnieniu zdarzenia. Jeżeli już mowa o dźwiękach to w zeznaniach świadków uczestniczących w urodzinowym grillu przewijał się krzyk matki małoletniego M. D., który jak zeznała J. N. zszokował ją, był przeraźliwy (k. 65v). Dziecko w

efekcie uderzenia miało wylecieć do góry, przekręcić się jakby zrobiło salto (k. 71v i 522). Oskarżony w swoich wyjaśnieniach tego rodzaju okoliczności nie wskazywał, aczkolwiek logika sytuacji wskazuje, że skoro dziecko w powietrzu widział jego ojciec, który był oddalony, widział je także oskarżony, a przynajmniej powinien widzieć, skoro miał obowiązek obserwacji drogi i poczuł styczość z przeszkodą. Doświadczenie życiowe wskazuje, że oskarżony kierując motocyklem miał większą możliwość obserwacji nie ograniczoną np. maską samochodu, co również przemawia przeciwko twierdzeniom oskarżonego zawartym w wyjaśnieniach, że nic nie poczuł i nic nie zauważył.

Oskarżony sam zgłosił się na Policję, co stanowiło oczywiście okoliczność łagodzącą w kontekście kary, aczkolwiek nie samej winy odnośnie stawianych mu przestępstw, której nie niwelowało. Wypadek miał miejsce w dniu 2 czerwca 2018 r., zaś zgłoszenie się oskarżonego do organów ścigania 4 czerwca 2018 r., po nagłośnieniu wypadku w lokalnej prasie.

Zbiegnięcie z miejsca zdarzenia w rozumieniu art. 178 § 1 kk ma miejsce wówczas, gdy sprawca oddala się z miejsca wypadku w zamiarze uniknięcia odpowiedzialności, w szczególności uniemożliwienia lub utrudnienia ustalenia jego tożsamości, okoliczności zdarzenia i stanu nietrzeźwości. Momentem decydującym o przyjęciu, że sprawca zbiegł z miejsca zdarzenia, jest ustalenie, że oddalając się z miejsca zdarzenia, czynił to z zamiarem uniknięcia odpowiedzialności, w szczególności

w celu uniemożliwienia identyfikacji, roli, jaką odegrał w zdarzeniu, oraz stanu, w jakim znajdował się w chwili wypadku. Takie zachowanie sprawcy powinno odznaczać się zwartością czasową. Do tego elementu pierwszoinstancyjnych ustaleń Sąd Okręgowy także nie miał żadnych uwag. Podobnie jak do przyjęcia odpowiedzialności z art. 162 § 1 kk. Zarzuty obrońcy opierają się przede wszystkim na negowaniu sprawstwa oskarżonego za spowodowanie wypadku drogowego i są kontynuacją przyjętej linii obrony. Tymczasem nie ulega najmniejszej wątpliwości, że oskarżony mimo, iż myślał, że mógł w coś uderzyć, mogło to być zwierzę – co wynika z zeznań J. B. (2) (k.535v), nie zatrzymał się, nie sprawdził co się stało, nie ustalił czy są inne osoby, które mogą udzielić pomocy i sam też nie udzielił pomocy pokrzywdzonemu. Oskarżony popełnił więc przestępstwo z art. 162 § 1 kk, co najmniej z zamiarem ewentualnym, przewidywał bowiem możliwość popełnienia tego czynu i na to się godził – gdy odjeżdżał z miejsca zdarzenia przewidując, że mógł potrącić pieszego, uwzględniając przecież gabaryty motocykla, posturę dziecka było oczywiste, że potrącone dziecko znajdowało się w położeniu grożącym bezpośrednim niebezpieczeństwem utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu.

Wniosek

- o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez uniewinnienie oskarżonego Ł. J. od dokonania zarzucanego mu czynu;

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

<p>ewentualnie</p> <p>- o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi Rejonowemu w Siedlcach;</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosku.</p>		
Lp.	Zarzut	
<p>3.</p>	<p>Rażąca niewspółmierność orzeczonej kary, wyrażająca się w braku rozważenia możliwości wymiaru kary pozbawienia wolności w rozmiarze pozwalającym na zastosowanie dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary przez zastosowanie dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary i pominięcie w motywach wskazania, że wypadek zaistniał w wyniku wbiegnięcia małoletniego pieszego na jezdnię przed nadjeżdżający motocykl, w sytuacji kiedy przyczynienie się pokrzywdzonego w tak znacznej części (określonej przez biegłych) winno mieć odzwierciedlenie w wymiarze kary.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Sąd Okręgowy nie stwierdził również, aby całość represji karnej wymierzonej oskarżonemu Ł. J. cechowała rażąca surowość.</p> <p>Zarzut rażącej niewspółmierności kary, niezależnie od kierunku, o</p>		

którym mowa w art. 438 pkt 4 kpk może zatem in concreto okazać się skutecznym w razie wykazania przez podnoszącego zarzut jednej z niżej wskazanych sytuacji: wykazania wpływu na wysokość orzeczonej kary wzięcia przez orzekający sąd okoliczności z tej perspektywy irrelevantnej bądź to z perspektywy art. 53 § 1 kk jako takiego, bądź też okoliczności na płaszczyźnie dyrektyw sądowego wymiaru kary mających znaczenie, natomiast nie występujących in concreto, wadliwie ustalenie istnienia okoliczności obciążającej lub wadliwie nieustalenie okoliczności łagodzącej, wreszcie przydanie nadmiernego znaczenia poszczególnym, relewantnym okolicznościom (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 27 maja 2022 r., sygn. II AKa 489/21, Legalis nr 2714830). Tak orzeczona kara może wynikiem bądź to nie dostrzeżenia występującej in concreto okoliczności istotnej z punktu widzenia dyrektywy wymiaru kary z art. 53 § 1 kk i nast. lub też nie nadania im adekwatnej wagi. Oceniając współmierność kary w relacji do dyrektyw i okoliczności wyznaczających jej wymiar, nie wolno zapominać, że art. 53 § 1 kk pozostawia wymiar kary sędziowskiemu uznaniu, nakazując, aby mieściła się ona w granicach przewidzianych przez ustawę. Przy ocenie kary przez pryzmat jej rażącej niewspółmierności nie można zatem nie uwzględniać granic, w jakich kara za dane przestępstwo może być orzeczona i w jakich niejako "proporcjach" pozostaje kara orzeczona względem granic pozostawionych sędziowskiemu uznaniu. Stopień wykorzystania sankcji karnej przewidzianej za dane przestępstwo uznać należy za czynnik mający niebagatelne

znaczenie przy całościowej ocenie, czy konkretna kara jest niewspółmierna, i to rażąco.

Poza samym podniesieniem zarzutu obrońca nie przedstawił argumentacji w uzasadnieniu apelacji, która mogłaby go poprzeć. Przyczynienie się pokrzywdzonego do zdarzenia zostało wskazane przez Sąd Rejonowy jako okoliczność łagodząca (k. 742) mająca znaczenie przy wymiarze kary. Oskarżony bardzo mocno przeżył zdarzenie, sam zgłosił się do organów ścigania, jego rodzina wyraziła chęć rekompensaty kosztów leczenia rodzinie małoletniego. Te okoliczności były bezdyskusyjne. W przekonaniu Sądu Okręgowego, było to jednak za mało, aby złagodzić karę w postulowanym przez obrońcę kierunku. Okoliczności te stanowiły typowe, nie zaś atypowe okoliczności łagodzące, a ich nagromadzenie nie było na tyle duże, aby niwelowało wszystko to, co go obciążało: ucieczkę z miejsca zdarzenia, nieudzielenie pomocy, ciężkie obrażenia dziecka i jego długotrwałe leczenie.

Miarą surowości kary był także stopień wykorzystania przez Sąd Rejonowy granic kary możliwych do orzeczenia na podstawie konkretnego przepisu części szczególnej kodeksu karnego, zaś oskarżonemu za czyn z pkt I a/o wymierzono karę najniższą z możliwych – 2 lata pozbawienia wolności. Za czyn z pkt II a/o, tj. art. 162 § 1 kk – 4 miesiące pozbawienia wolności. Jako karę łączną 2 lata i 2 miesiące pozbawienia wolności z uwagi na bliskie związki czasowe i podmiotowo-przedmiotowe między tymi przestępstwami.

Wszystkim przesłankom łagodzącym i obciążającym oskarżonego Sąd I instancji nadał właściwą rangę i znacznie, żadnej z nich nie przecenił, żadnej nie umniejszył, przeprowadzając ich wyważony bilans. Nie każda z dyrektyw ogólnych (winy, stopnia społecznej szkodliwości czynu, prewencji szczególnej i ogólnej) musi być uwzględniona w każdym przypadku w jednakowym stopniu (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 12.07.2022 r., sygn. II AKa 44/22, LEX nr 3399868), aczkolwiek nie można jednej z nich lub wybranych, całkowicie pomijać, a takim efektem w przekonaniu Sądu Okręgowego, cechowałoby się orzeczenie o nadzwyczajnym złagodzeniu kary wobec oskarżonego Ł. J..

Do rozważań Sądu Rejonowego dodać można było, że po stronie każdego człowieka, który spowodował, bądź co najmniej przyczynił się do zdarzenia skutkującego położeniem ofiary, o którym mowa w art. 162 § 1 kk, zachodzi szczególny moralny obowiązek udzielenia pokrzywdzonemu pomocy wynikający z obowiązku poszanowania elementarnych norm właściwego, a co za tym idzie pożądanego zachowania. W konsekwencji zignorowanie udzielenia pomocy przez osobę, która spowodowała, bądź przyczyniła się do zdarzenia, w wyniku którego inna osoba znalazła się w położeniu grożącym niebezpieczeństwem utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, jest znacznie bardziej naganne od nie udzielenia pomocy ofierze przez osobę postronną, a przez to niewątpliwie cechuje

się większym stopniem społecznej szkodliwości (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 6 grudnia 2012 r., sygn. II AKa 437/12, OSAKat 2013 nr 1, poz. 6, KZS 2013 nr 5, poz. 58, Legalis nr 637100). Jako takie przemawiało za surowszym aniżeli najniższe możliwe rozstrzygnięciem o karze.

Orzeczenie wobec oskarżonego środka karnego w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych było obligatoryjne na podstawie art. 42 § 3 kk i w tym względzie Sąd I nie miał luzu decyzyjnego. Analogicznie było z nawiązką orzeczoną na rzecz oskarżyciela posiłkowego.

Jednocześnie, na zakończenie dodać jedynie można, że przepis art. 84 § 2a kk nie przekreśla całkowicie możliwości uzyskania przez oskarżonego prawa jazdy w przyszłości.

Kierując się przedstawionymi wyżej racjami, całość represji karnej wymierzonej oskarżonemu uznano za sprawiedliwą dolegliwość, która spełni cele prewencji indywidualnej i generalnej.

Wniosek

- o zmianę wyroku, obniżenie kary do wysokości pozwalającej na zastosowanie kary łącznej z dobrodziejstwem warunkowego jej zawieszenia i w konsekwencji warunkowe zawieszenie wykonania kary przy zastosowaniu art. 60 § 2 kk, na podstawie art. 69 kk;

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Bezasadność zarzutu warunkowała bezasadność wniosku.	
--	--

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 13 września 2022 roku sygn. akt II K 1673/21 utrzymano w mocy w całości.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Bezasadność wniesionej apelacji i brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwięźle o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.-----
Zwięzłe o powodach uchylecia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylecia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.-----
Zwięzłe o powodach uchylecia		
-----	-----	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	Na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 636 § 1 kpk Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego kwotę 840 złotych tytułem zwrotu poniesionych przez niego kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym, ustalając wysokość tych kosztów zgodnie z § 11 ust. 2 pkt 4 w zw. z ust. 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2015, poz. 1800).
III.	Na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 636 § 1 kpk i art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 49, poz. 223 z 83 r. z późn. zm.), Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 420 zł tytułem kosztów sądowych za II instancję.

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego	

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Cały wyrok	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana